

А какво нѣщо е Човѣкътъ? — питаше Майя, като се взираше любопитно въ старата елха.

— Човѣкътъ — това е ней-безполезното земно сжщество, отъ което иде всѣко зло... каза елхата, като мърдаше вѣйкитѣ си.

Видишь ли тамъ, дѣ се чернѣятъ голитѣ мъртви пѣне — това е дѣло на неговитѣ ржцѣ: единъ день той донесе страшенъ остъръ топоръ и хвана немилостиво да го забива по младитѣ бѣлостебли брѣзи, по старитѣ високи борове... Какъ трепѣреха тѣ, бѣднитѣ, какъ плачеха, когато падаха подъ ужаснитѣ му удари!... Той прибра тѣлата имъ съ себе си, сжщиятъ тоя ужасенъ Човѣкъ, и дълго-дълго тече смола изъ тѣхнитѣ дѣнери.

Горкитѣ брѣзици, горкитѣ борове! — каза тихо Майя. — Противенъ Човѣкъ — азъ го ненавиждамъ!...

— Да-да-да! — Изкрѣка кълвачтъ. — Лоша птица е това Човѣкътъ!...

— А на що прилича той? — отново запитала Майя. — На дърво, на птица, на цвѣтецъ или на змия?...

— Не-не, — побърза да отвърне елхата. — Той прилича малко на тебе... и той има ржцѣ, крака и глава, както ти, само че не може да лети като тебе... И при това той е ужасно, безобразно голѣмъ!...

Дълго послѣ тия разговори Майя не можеше да забрави за Човѣка.

— А при все туй, знаешъ ли — на мене страшно ми се иска да видя тоя Човѣкъ — пошепнала тя единъ пжтъ на ухото на своята другарка Божата-кравичка, която отеднажъ замаха съ пипалцата си и що не ѝ припадна отъ ужасъ: